

DUŠE

K rybníku Rosnička sjíždí Pavla na kole po ní cestou; po nádherných pětadvaceti kilometrech smrkovým lesem výjezd do otevřené krajiny... Stojí na břehu, pouze dva osamělí rybáři opodál, v tom dnešním deštivém počasí, teď ale pršet přestalo a hladina je klidná; Pavla postojí, setrvá – tak jako vždy. – Tlačí kolo po písečné pláži zpět na cestu, a vtom si všimne: přední je prázdné! Ten poslední ostrý kámen na sjezdu... Prohrábne brašny – lepení, pumpička... montpáky chybí, ví, zapoměla na ně, a bez nich to nesvede, nesundá hrubý plášť horského kola z ráfku... A pětadvacet kilometrů na prázdném plášti? Plášť nadranc, kostitřasová jízda a dobré tři hodiny, a tma je už tak za dvě... Jeden z rybářů má o strom opřené stařícké kolo, Pavla to zkouší... Né, takový věci já nevozím... A jak to máte daleko? Pětadvacet kilometrů? Tak podťte, támhle k Jardej... Esi nebude na pívu, von chodí večír na pívu, teda spíš na rum... Vede ji k nedaleké chatové kolonii.

Pavla s rybářem zmizí za vysokým živým plotem, za ním teprve je plot drátěný. Vidět sem není odnikud, překročili nejen ležící větve připravené na zatáčku, ale zjevně i jakousi hranici, tady jsou ve světě vymezeném plotem živým i drátěným, na kousku trávníku vyříznutého z katastru kolonie, nad vysokým živým plotem vyříznutý obdélník nebo odpovídající obdélníku dole... Ticho – ne ticho stavení stojícího o samotě, ale lhostejné ticho chatařského anebo panelákového sousedství...

„Jardó, Jaroušiiií,“ huláká rybář. Chvilí to trvá. K brance přibíhá malý černý psík, zběsile štěká. Pak teprve přichází trochu kulhavou, anebo možná od piva-rumu vratkou chůzí malý osmahlý chlapík, tak šedesátník, tričko a maskáčové kalhoty s rozepnutými knoflíky poklopce, pod tím vzorkované trenýrky...

„Pomůžeš tady pani? Potřebuje zalepit duši, píchla...“

„Jo, jo,“ přikyvuje chlapík a zahání psa a otevírá branku. Rybář mávne na pozdrav.

Pavla vchází do toho zvláštního vyříznutého a trochu tísnivého světa; tady se může stát cokoli, od téhle chvíle začíná příběh, o němž neví předem nic, příběh, který nesouvisí s ničím předtím a ničím potom, příběh vyříznutý z času a prostoru, obdélníček Pavlina života, jímž vstoupila do života chatařova.

Chata je chatařsky úpravná, zděná, nejspíš trvale obývaná, trávník pečlivě posečený, za chatou se až ke konci plotu táhnou zeleninové záhony...

Chatař s Pavlou zastaví na dlážděné terase, rádio v chatě hlasitě vyhrává. Kolo si Pavla vymontuje sama, chlapík ho bere do rukou a zkoumá, Pavle se moc nezdá, že by to už někdy byl dělal... plášť se mu též nedaří sundat rukou, bere plochý klíč, ale nejdřív – podťe si dát štamprli, podťe dál! Pavla odmítá, chlapík pracuje dál s klíčem:

„Hlavně neprorazit duši, ta je křehká!“

„Duše vydrží všechno,“ opáčí Pavla.

Uchechtne se, ten malý, snědý, kosmatý a trochu kulhající chlapík, namísto síry páchnoucí kořalkou, jako by o výdrži duše věděl své...

Ale plášť sundá a počíná si najednou celkem zručně... Pavla to ocení nahlas, chlapík se spokojeně usměje a stěžuje si, jak neroste zelenina...

„To tím počasím, lijáky, kroupy,“ praví Pavla.

„Takový počasí – se říká – jebej mě!“ Blýskne očima a zachechtne se.

Jeho smích se odrazí od Pavlina indiánsko-pokerového výrazu.

„Že sem tak sprostěj – se vmlouvám – promiňte,“ couvá.

Pavla mu nevychází vstříc úsměvem, jen indiánsky pokývne hlavou. Jako že ano, přijímá omluvu, válečná sekyra zůstává v zemi, ale situace je vážná.

Chvíli mlčí. – Pavla zavadí pohledem o dva chátrající komíny na konci terasy, chatař se toho chytí.

„Tady se udilo, grilovalo... spousta lidí tu bylo... sud piva... teď už tři roky ne,“ uzavře, zjevně nepřivykly dlouhému hovoru.

Před třemi lety mi zemřela žena, čte Pavla v jeho plovoucích očích. Od té doby už žádné makrely, ulovení kapři, kuřata, klobásky, pivo v sudu a společnost a prisprostlé vtípky a řehot a přiopilý zpěv, kytara a harmonika... Teď už jen kořalka a rum, psík a samota, rádio, televize a zeleninové záhony... až na konec zahrady, až do konce dnů.

Dílo je hotovo, duše je připravena.

Pavla oceňuje i malý podomácku vyrobený kompresorek s motorkem z ledničky, jímž duši nafukuje – je na něj zjevně hrdý. Pavla oceňuje všechno.

Chlapík přináší štamprlata s láhví na terasu. Pavla znovu odmítá; naleje si sám, nenutí.

„Měla bych pozvat já vás, ale nemám tu vůbec nic, ani korunu, jen čaj v láhvi...“

Usmívá se a nalévá, přece jen, i druhou skleničku.

„Tak to vypijte taky a máte to jako ode mě!“

Směje se tomu jako podařenému vtipu a jde ji vyprovodit k brance.

Nesnažil se ji opít, znásilnit, oloupit o goretexovou bundu, uškrtit. Možná by něco z toho aspoň zkusil, kdyby mu byla vyšla vstříc. Takto jí pouze spravil kolo – dvacet minut se hmoždil se zabahněným pláštěm, dal záplatu na duši. Neznámý neznámé. V tom vyříznutém obdélníčku života. Jen tak. Pro lásku Boží. A popřál šťastnou cestu.

Dobrého člověka najdeš na břehu rybníka Rosnička.

A vůbec na to nemusí vypadat.

A vůbec nemusí takový být.